

Jeg vil med største Fornøielse give den ærede Minister Credit for alle mulige Dyder og gode Egenstaber, undtagen een, og det er, at være en god Finantsmand. Jeg har den bestemte Overbeviisning, at den ærede Minister ikke er istand til at forvalte store Pengesummer; jeg troer ikke, at det er en Egenstabs, som han er i Besiddelse af, og dog er den for os af højeste Vigtighed. Jeg vil derfor i denne min Udtalelse henstille til det ærede Thing, om det ikke nu er blevet en paatrængende Nødvendighed for os at udnævne en Undersøgelsescommissiøn, som kan tage Krigsministeriets hele Pengebestyrelse under Overveielse, for at udfinde, om det, vi bevilge, er nødvendigt for at sikke Landet et passende Forsvarsvæsen, om det anvendes fornuftigt, og om overhovedet den anførte Sum staaer i Forhold til Landets Kræfter, idet jeg ikke haaber, at Rogen vil paastaae, at vi skulle indreite os paa at føre store Krige. Jeg skal ikke hente nogen Grund mod Pengebestyrelsen i Krigsministeriet uden fra, det er aldeles ikke nødvendigt; jeg vil alene holde mig til, hvad der er skeet her i Thinget, og hvad der ligger klart for Enhver, som vil høre, og som vil læse. For at søge Beviset for, at Krigsministeriet ikke er under nogen god Forvaltning i finantsiel Henseende, vil jeg først henlede Opmærksomheden paa den ærede Ministers egne Udtalelser her i Thinget i al den Tid, han har været Minister. Jeg vil henlede de ærede Medlemmers Opmærksomhed paa Finantslovens Behandling i samtlige Aar, siden Thinget begyndte sin Virksomhed. Jeg har ingen Grund til at troe, at den ærede Minister i mindste Maade har forandret sin Anskuelse fra den første Gang, han forhandlede med et Finantsudvalg, hvilken Anskuelse gik ud paa, at Thinget ikke forstod sig paa hans Budget. Jeg har ikke hørt nogen Tilbagetagelse af denne Anskuelse; jeg troer, at den ærede Minister staaer derved, og at han holder fast ved, at Thinget ikke er competent til at bedømme hans Sager, og det med et Styrkind, som er en bedre Sag værdig. Dersom de ærede Medlemmer ville følge, hvad der er sagt i Rigsdagstidenden, dersom de ville tilbagefalde i deres Grindring den Maade, hvorpaa den ærede Minister bestandig har

behandlet disse Spørgsmaal, saa troer jeg ikke, at der vil levnes nogen Tvivl tilbage om, at det forholder sig saaledes, som jeg siger, nemlig at den ærede Minister ikke troer, at vi forstaae os derpaa, og at vi troe, at den ærede Minister heller ikke forstaaer sig derpaa. Altsaa det er een Grund til at undersøge Sagen. Den næste Maade, hvorpaa vi kunne komme til Kundskab om dette Forhold, er ved at eftersee de forskjellige Finantsudvalgs Betænkninger. Jeg vil henlede Opmærksomheden paa den første af disse Betænkninger, hvori det udtrykkeligt er udtalt, „at det af den ærede Minister forelagte Budget var i en saa grændseløs Uorden og manglende saa aldeles enhver Holdning, at Finantsudvalget ikke oftere vilde være istand til at bevilge Penge paa et saadant Budget“. Det var i den første Sæssion i 1850. Vi finde ingen Forbedring i det næst fremkomne Budget; thi der bruges af Finantsudvalget omtrent de samme Udtryk, uagtet ikke saa stærke, som forrige Gang; men paa Grund af Omstændighederne lod Finantsudvalget atter engang et saa ufuldstændigt Budget hengaae. Deter tidligere Finantsudvalg idelig og idelig blevet udhævet, at „disse Udgifter til Krigsministeriet aldeles ikke stode i Forhold til Landets Kræfter“, at „den hele Orning heraf aldeles ikke sikrede os et dygtigt Forvaltningsvæsen“. Der er saamange Udtalelser, den ene stærkere end den anden, at jeg ikke skal trætte det ærede Thing med at oplæse flere af dem, uagtet jeg maaskee i saa Henseende turde stole paa den ærede Formands Tillidelse. Vi have vel enkelte Gange mærket en Imødekønnen fra den ærede Ministers Side af et bestemt udtalt Ønske, en bestemt udtalt Billie fra vor Side; men jeg har dog ikke seet noget virkelig Spor af, at det er blevet til Andet end en Udtalelse. Saaledes have de tidligere Finantsudvalg paa det Bestemteste fordret, at der skulde forelægges Planer, og dertil har den ærede Minister under 21de Januar 1851 gjort Thinget den Meddelelse, at, ikke alene fordi det er en Selvefølge og en Nødvendighed, men fordi det er Thingets Billie, udtalt i saa stærke Udtryk, maatte Ministeren, selv om han ikke vilde finde Anledning af egen Drift, dog føle sig